

РЕШЕНИЕ

№ 205

гр. Тутракан, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ТУТРАКАН в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Огнян К. Маладжиков

при участието на секретаря Светлана Н. Генчева Гвоздейкова
като разгледа докладваното от Огнян К. Маладжиков Гражданско дело №
20213430100610 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Решението е по чл. 344, ал. 1 ГПК.

Делото е образувано по редовна и допустима искова молба на Р. Р. Р. с ЕГН ***** против К. Р. А. с ЕГН *****, с която иска съдебна делба на ДВОРНО МЯСТО, находящо се в ***, с площ 2000 кв.м., представляващо ПОЗЕМЛЕН ИМОТ № 42, за което са отредени: парцели I, II и III в квартал 16, заедно с построените в парцел I ПОЛУМАСИВНА ЖИЛИЩНА СГРАДА със застроена площ 60 кв.м, ЛЯТНА КУХНЯ към жилищната сграда със застроена площ 32 кв.м, ГАРАЖ със застроена площ 24 кв.м и СТОПАНСКА СГРАДА със застроена площ 20 кв.м, по плана на селото, одобрен със Заповед № 3676/31.07.1957 г., при граници за имота: улица, улица, ПИ - 46 и ПИ – 112.

Ищцата Р. Р. твърди, че с ответника са съсобственици на недвижимия имот при квоти 7/8 за нея и 1/8 за него. Представя нотариален акт от 2016 г. за покупко-продажба на 6/8 ид.ч. от недвижимата вещ, в който за продавачи са посочени Л. А. А. (майка на ищцата) и Р. Р. А. (сестра). Според нотариуса същите продават своите наследствени идеални части от имота на Р. Р.. Констатирано е от нотариуса, че в резултат на сдЕ.та купувачът става собственик на 7/8 ид.ч., тъй като прибавя новозакупените 6/8 ид.ч. към своята наследствена 1/8 ид.ч. Представено е удостоверение за наследници № 13/17.03.2020, издадено от кметския наместник на ***, в което като наследници на Р. А. А. (баща на ищцата) са посочени неговата съпруга Л. А.

А., синът му К. Р. А., дъщеря му Р. Р. Р. и другата му дъщеря Р. Р. А. В удостоверението за наследници е записано, че наследодателят е починал на 30.09.1994 като женен. Без да е написано изрично в исковата молба, от приложените към нея документи стават пределно ясни какви са основанията на ищцата да смята, че е собственик на вещта по наследство и покупко-продажба, а именно, защото 1/8 ид.ч. претендира да е наследила от баща си Р. А., докато 6/8 ид.ч. твърди да е придобила с нотариалния акт за сдЕ.та от другите двама наследници – съпругата Л. А. (като 4/8 ид.ч. са били нейни, а 1/8 ид.ч. наследени от Р. А.) и другата му дъщеря Р. А.(1/8 ид.ч.). Ищцата моли съдът да допусне до делба имота при посочените квоти между нея и ответника. Претендира разноски.

Ответникът К. А. оспорва иска. Твърди, че спорният имот е изключителна негова собственост, а сестра му не притежава никаква идеална част от него. Излага, че през 1966 г. техният баща се е сдобил с нотариален акт, в който е признат за собственик на вещта по давност. Оспорва верността на удостоверението за наследници, в което е записано, че Р. А. е починал женен и че Л. А., като негова преживяла съпруга, го наследява. Настоява, че между двамата му родители не е имало сключен граждански брак. Освен това ответникът представя три удостоверения с изх.№ 2, 3 и 4 от 22.07.2005 на РС Тутракан отнасящи за вписани в специалната книга по чл. 49 от ЗН откази от наследството на Р. А. А., заявени от двете сестри и майка му. Според К. А. сдЕ.та, извършена с нотариалния акт през 2016 г., не е породила вещно-прехвърлително действие, тъй като продавачите са се разпоредили с вещни права, каквито не притежават. Ответникът А. възразява, че е придобил процесния имот по давност, като представя нотариален акт от 17.12.2008 г., в който е признат за единствен собственик на това оригинално придобивно основание, въз основа на протокол за обстоятелствена проверка. Моли за отхвърляне на иска за делба. Претендира разноски.

В откритото съдебно заседание на 09.02.2022 г.:

Ищцата Р. Радва оспорва трите удостоверения за отказ от наследство от 2005 г. Във връзка с оспорването и изявлението на ответната страна, че ще се ползва от официалните документи, е открито производство по чл. 193 ГПК с предмет оспорване истинността на трите Удостоверения за отказ от наследство с изх.№ 2, 3 и 4 от 22.07.2005 г., издадени от Районен съд Тутракан, което оспорване е предпоставено от и включва в предметния си обхват оспорване на истинността на трите нотариални удостоверявания (с рег. № 3158, № 3159 и № 3160 от 22.07.2005 г. на нотариус Й. Д.) на подписите на заявителите върху Заявленията им за отказ от наследство с вх.(СВ-Тутракан)№ 2, 3 и 4 от 22.07.2005 г.

Ищцовата страна представя препис на акта за женитба № 42/06.05.1957 г. между родителите на страните по делото. В указания с протоколното определение срок, ответната страна не е оспорила истинността на документа.

Ищцата допълва своите твърдения в исковата молба, че след смъртта на

баща им, тя е предоставила на брат си пълномощно „за гледане на майка“ им.

По възражението за придобивна давност ответникът прави уточнението, че от смъртта на баща си (1994 г.) ежедневно е посещавал спорния имот и е извършвал действия по поддръжката и цялостен ремонт. Същият е обработвал двора на имота, като в процесния период ищцата от десетилетия е живеела в Р. Турция, повече от 30 години. Изключително рядко е посещавала бащината къща. Другата сестра е била омъжена в с. Черногор и също по абсолютно никакъв начин не е демонстрирала никакви владелчески претенции. Ответникът е използвал къщата, използвал е постройките към нея, обработвал е двора, извършил е изключително сериозни ремонти. Твърди, че действията, с които е обективизирал намерението си да осъществява фактическа власт като собственик върху имота по отношение на онези идеални части, които принадлежат на останалите сънаследници, и с които действия е демонстрирал спрямо тях, че той отрича собственически им права, се състоят в това, че от 1994 г. той е притежавал ключ от въпросния имот. Сестрите му са посещавали имота само когато са гостували. Той е демонстрирал пред тях качеството си на единствен собственик и единствено той е владял и ползвал имота, като не е имало никакво противопоставяне от страна на сестрите му. Заплащал е всички дължими за имота данъци. Извършил е множество и съществени проеустройства и подобрения в имота. В нито един момент от страна на сестрите му не е имало направено искане да им се осигури самостоятелен достъп до имота, нито е било изразено желание да го ползват. И все в тази връзка ответникът твърди, че това, да бъде единствен собственик на къщата с двора, е била и волята на родителите му, защото е единственото момче в семейството. Двете дъщери са се омъжили и съответно отдавна са напуснали населеното място. Очевидно, твърди той, те са били подпомогнати от общите им родители. Волята на последните е била недвижимата вещ да остане единствено и само на сина от семейството. Сестрите са допускани в къщата, когато са идвали да гостуват. Те не са я ползвали в периода от 1994 г. до предявяването на иска – твърди ответникът.

Ищцовата страна оспорва тези му твърдения по възражението за придобивна давност, заявявайки че майка им до 2017 г. е живяла постоянно в този имот. Там е получавала пенсията си и социалната помощ, там е гласувала на избори. Тя възприема тази къща като своя, която е строила със собствените си ръце, заедно със съпруга си. Напуснала е къщата, защото върху нея е упражняван тормоз до 2017 г. Тя е поставена в избените помещения, в маза, със стълби надолу, много трудно е ходела и ищцата, като е видяла това отношение на брат ѝ към майка им, тогава я е прибрала при нея в Турция. Твърди, че всяко лято майка им стои в къщата си и постоянно има желание да се връща в нея. Обръща внимание, че в официалния документ от данъчната оценка са записани ищцата и ответникът като съсобственици със съответните идеални части, а данъците ищцата е плащала редовно. Оспорва ответникът да е плащал всички данъци, а това което твърди, че е дете от мъжки произход, по никакъв начин не опровергава презумпцията по 69 от ЗС.

В първото съдебно заседание по делото ищцата предяви нередовен **инцидентен установителен иск**, чиито нередовности не бяха отстранени в срок, но съдът е пропуснал да чете определение за връщането му, като този пропуск следва да се поправи с настоящото решение.

След като анализира събраните доказателства и относимите законови текстове, Тутраканският районен съд намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Първоначалният иск е с правна квалификация по чл. 34 от Закона за собствеността, тъй като се твърди, че съсобствеността при конкретните квоти не е възникнала само от наследяване в полза на ищцата, но и от разпоредителна сдЕ.. Съгласно текста на чл. 34 ЗС всеки съсобственик може, въпреки противна уговорка, да иска делба на общата вещ, освен ако законът разпорежда друго, или ако това е несъвместимо с естеството и предназначението на вещта. Делбата на процесната къща с двор, нито е забранена от закона, нито е несъвместима с естеството и предназначението им.

Възражението на ответника е по чл. 79 от ЗС, който текст гласи, че правото на собственост по давност върху недвижим имот се придобива с непрекъснато владение в продължение на 10 години.

По иска за делба

Приетият по делото препис на Акт за женитба № 42/06.05.1957 г., издаден от Селския народен съвет на с. Сокол, Тутраканска околия, не е оспорен от ответната страна и с него се доказва сключеният между Р. А. А. и Л. А. Е. граждански брак, след който съпругата носи името А. (л. 33).

От отбелязаните от страни на акта за женитба промени в имената на съпрузите, съпоставени с данните от пълната справка в НБД „Население“ за Л. А. А. с ЕГН *****, включително с историята на имената ѝ (л. 131-132), както и от приетото Удостоверение за наследници изх.№ 13/17.03.2020, издадено в с. Косара от кметския наместник, относно наследниците на Р. А. А. (л. 7-8), се установява по категоричен начин, че двамата съпрузи са родители на страните по делото и на тяхната сестра – свидетЕ.та Р. А. Съдът прави извод, че удостоверението за наследници не е неистинско нито по отношение на отразения в него факт, че Р. А. А. е починал женен и Л. А. е неговата преживяла съпруга, нито е неистинско по отношение на четиримата вписани наследници, тъй като, съгласно чл. 9 и чл. 11, ал. 5 от Наредба № рд-02-20-6 от 24 април 2012 г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението, в удостоверението за наследници се вписват наследниците по закон, определени по Закона за наследството. Обстоятелството дали някой от тях се е отказал по реда на чл. 52 вр. чл. 49 от ЗН от откритото наследство на починалия, е извън предмета на официалното удостоверяване по тази наредба, тъй като тя не предвижда в удостоверението за наследници да се отразяват извършените откази от наследство. По тази причина районните съдилища не изпращат вписаните в книгата по чл. 49 от

ЗН съдебни актове до общинските служби, репс. последните няма откъде да знаят по официален ред за вписаните откази.

Процесният имот е придобит по давност от бащата на страните Р. А. А., за което на 26 май 1966 г. е издаден Нотариален акт № 149, том I, дело № 278/1966 г. на Тутраканския народен съд (л. 22). Съдът съображава, че към момента на открИ.е на наследството на Р. А. – 30.09.1994 г., е действал Семейният кодекс – Обн., ДВ, бр. 41 от 28.05.1985 г., в сила от 1.07.1985 г., отм., бр. 47 от 23.06.2009 г., в сила от 1.10.2009 г. (СК`85-отм.`09). С неговия параграф 2 от Преходните разпоредби е предвидено, че правилата относно имуществените отношения между съпрузите се прилагат и за наличните имущества, придобити преди влизането му в сила от съпрузите по заварени бракове, което прави напълно приложим по казуса чл. 19 от СК`85-отм.`09, който гласи, че вещите и правата върху вещи, придобити от съпрузите през време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо на чие име са придобити, а съвместният принос се предполага до доказване на противното. Оттук следва, че спорният имот е бил съпружеска имуществена общност между общия наследодател на страните по делото и тяхната майка Л. А.

След смъртта на Р. А., на осн. чл. 26, ал. 1 и чл. 27 от СК`85-отм.`09, имуществената общност е прекратена при равни дялове, което означава, че Л. А. разполага с нейните 4/8 ид.ч. от правото на собственост върху процесната къща с двор и може да се разпорежда с тях, както намери за добре, а останалите 4/8 ид.ч. са предмет на откритото наследство.

За производството по чл. 193 ГПК

От това дали съпругата и двете дъщери на починалия са приели или са се отказали от наследството му, зависи дали и с колко се е увеличил наследственият дял на ответника, защото, съгласно чл. 53 от ЗН, частта на отреклия се уголемява дяловете на останалите наследници.

В производството по оспорване на официалните документи, отнасящи се до трите отказа от наследство, бяха назначени две експертизи на подписи – единична и допълнителна тройна. Преди да обсъди заключенията на вещите лица и важността им за делото, съдът намира за необходимо да разясни понятието подпис, неговите четири функции, значението им в частните документи, при които подписът е или не е заверен нотариално, същината на производството по нотариално удостоверяване на подпис в частен документ и предметът на производството по оспорване на истинността на такова удостоверяване.

Подписът, по принцип, като първо значение, означава саморъчното изписване на името под даден текст. Дори в *Андрейчин, Л. (2018). Български тълковен речник. София: Наука и изкуство, с. 657* това е единственият смисъл, който е посочен срещу думата *подпис*: „Саморъчно написано име под нещо за достоверност“. Изискването за саморъчно изписване, а не машинно или чрез печат, е продиктувано от възможността да се установи авторството

на подписа. Заради индивидуалността на почерка, ръкописното изписване носи идентификационни белези, чрез които с помощта на експертиза може да се потвърди или отрече, че даден подпис или текст са изпълнени от лицето, което се афишира да е техен автор. Колкото повече са шрихите в един подпис, колкото по-усложнен е той, толкова повече са индивидуализиращите частни признаци в него, които обезпечават неговата уникалност и идентификационна функция. С течение на столетия все повече и повече на хората им се налагало да полагат саморъчните си подписи, разбирани като изписване на името, под всякакви документи. Това е трудоемко, а като се добави и фактът, че в много образци на документи липсва място за изписване на пълното име, наложило се е в практиката да се поставя знак, който да носи същата идентификационна функция. Така постепенно се е стигнало до неправилното разбиране, че подписът – това е само ръкописното изписване на стилизирания знак, съдържащ, а понякога и несъдържащ, инициалните букви от името на лицето, което го полага. Този знак се нарича *параф* – или още съкратен подпис (вж. *Несторов, Д. (2014). Съдебно-почеркови експертизи. София: Феней, с. 91*). Писмената практика е стигнала дотам, че под подпис най-често се има предвид параф, а когато се налага изписване на пълното име до парафа, законът го уточнява описателно, както прави чл. 589, ал. 2, изр. 2 от ГПК. Необходимостта от този законов текст идва с наложилата се във времето практика парафите да стават все по-опростените и така да губят свойството индивидуалност, което затруднява идентификацията на автора в случай на оспорване. Тъкмо за да се избегнат споровете относно авторството, или по-точно, за да се осигури лесното им разрешаване с помощта на графическа експертиза, сега действащият ГПК изисква при някои нотариални удостоверявания да се изписва пълното име на страните, редом до парафа им, който законът неправилно и по инерция от общоприетия език нарича подпис. По този начин се осигурява в по-голяма степен *идентификационната* функция на подписа, която е само една от четирите му функции. Първата, от останалите три, е функцията *интегритет* – която се осигурява от наложилата се писмена практика подписът да се поставя непосредствено след текста, за да бъдат двете едно цяло и да е ясно, че се отнасят един към друг, минимизирайки възможността впоследствие да се „вмъкне“ друг текст и така да се наруши интегритетът между тях. Нотариалното производство, което гарантира в по-голяма степен интегритета на частния документ, в сравнение с друг, който разчита само на подписа за тази цел, е това по удостоверяване на съдържанието – чл. чл. 589, ал. 1, пр. 2 вр. чл. 590, ал. 2, изр. 2-3 ГПК. Другата функция е *знание* – с подписа си човек удостоверява, че е бил запознат с предхождащия го текст, тъй като служи за сигурно доказателство, че най-късно с подписването на документа същият му е бил предявен, а доколко реално е било прочитането и запознаването с текста, е вече друг въпрос. Единственото нотариално производство, което се интересува от гарантираното узнаване на съдържанието на акта, който предстои да бъде подписан, е това по издаването на нотариален акт, тъй като само при него

нотариусът има изискването да прочете проекта на акта – чл. 579, ал. 1, изр. първо ГПК. Последната функция е *съгласие* – с подписа си авторът му се съгласява с писменото изявление в предхождащия го текст, без значение кой е написал самия текст и дали е ръкописен или печатен. Нотариалното производство, което гарантира съгласието, отново е това по издаването на нотариален акт, тъй като чл. 579, ал. 1, изр. второ ГПК гласи, че изписването на името и подписа се правят след одобрението на акта, което означава, че нотариусът трябва да се убеди в съгласието на страните с проекта на нотариалния акт.

Както се вижда, в частните документи, които не са били обект на някакво нотариално производство, четирите функции по осигуряването на индивидуализацията, знанието и съгласието на автора и на интегритета на документа, се носят само от подписа и/или парафа; а в случаите, когато документите са обект на някакво нотариално производство, някаква част от тези функции или всичките едновременно, се поемат от официалния удостоверителен документ – изявлението на нотариуса, с което длъжностното лице по правно обвързващ начин гарантира пред всички трети лица, че са спазени редът и формата на съответното охранително производство. Конкретно по отношение на нотариалното удостоверяване на подпис в частен документ, без заверка на съдържанието, характерното за него е, че то не изисква нотариусът да прочете документа на лицето, чийто подпис се удостоверява, нито има изискване да го пита дали е съгласен с текста, нито пък трябва да запази препис от този документ, защото чл. 589, ал. 2, изр. последно от ГПК препраща към редица разпоредби на производството по издаване на нотариален акт, но не и към тези по чл. 579, ал. 1 и 581 от ГПК, дублиращи и гарантиращи в най-висока степен функциите на подписа – знание, съгласие и интегритет. Същото е положението по отменения ГПК – вж. чл. 485, ал. 2 вр. чл. 485, ал. 2 срв. чл. 475, ал. 1 и чл. 477 от ГПК-отм. Така, в нотариалното производство по чл. 589, ал. 2, изр. първо ГПК, респ. чл. 485, ал. 2 ГПК-отм., единствената функция на подписа, която е допълнително гарантирана от нотариуса с издаването на официалния документ, какъвто представлява нотариално-удостоверителното му изявление, че на еди-коя си дата удостоверява подписа на лицето „Х“ върху документа, върху който се съдържа самото нотариално удостоверяване, е *идентификационната*, защото специалните правила за това производство препращат към разпоредбите на чл. 578, ал. 4 ГПК, респ. към чл. 474, ал. 4 ГПК-отм., задължаващи нотариусът да провери самоличността на явилите се пред него лица – страни и участници. **Изводът е, че нотариалната заверка на подписа има за цел да удостовери за пред третите лица само и единствено, че именно човекът, чийто подпис е заверен, а не някой друг, се е явил пред нотариуса на посочената дата.** Важността на нотариалното производство по заверяване единствено на подписа в частния документ, без заверка на съдържанието му, без прочитане на акта и без да се пита лицето дали го одобрява, се свежда до житейската презумпция, че щом няма съмнение

в личността на явилото се пред нотариуса лице, то има собствен ангажимент да се запознае със съдържанието на частния проекто-документ и ако не е съгласен с изявленията в него, да прекрати участието си в охранителното производство, като просто не го подпише. Наличието на нотариално удостоверен подпис следователно презумира знанието и съгласието на подписалото се лице с текста, под който стои завереният подпис.

При нотариалната заверка на подпис, на самия лист хартия се съдържат два различни по естеството си документа – единият, официален, представляващ удостоверителното изявление на нотариуса – чл. 590, ал. 1 ГПК, респ. чл. 486, ал. 1 ГПК, а другият, частен документ – в останалата част, където се разполагат текстът и удостовереният подпис. Официалният документ се ползва с материална доказателствена сила (чл. 179, ал. 1 ГПК), задължаваща съда да приеме за доказани изявленията, направени пред длъжностното лице в кръга на службата му и за извършените от него и пред него действия по установената форма и ред, а оспорването на официалния документ по реда на чл. 193 ГПК цели разрушаването на тази материална доказателствена сила. Оспорването на истинността на официален документ може да се изрази в оспорване на авторството и/или на верността му. В настоящия казус никой не оспорва, че именно нотариус Й. Д. е извършил трите нотариални удостоверявания на подписите на Л. А., Р. Р. и Р. А. Оспорването по чл. 193 ГПК касае само верността на тези нотариални удостоверявания, което предвид изложеното по-горе за действията, които нотариусът е длъжен да извърши в производството по заверка на подпис върху частен документ, **означава да се установи дали действително Л. А., Р. Р. и Р. А. са се явили пред нотариуса, за да участват в нотариалното производство, или не са го направили.** Заверените подписи на явилите се пред нотариуса лица, разбирани като парафи, а не като изписани пълни имена, не са от съществена важност за производството по чл. 193 ГПК, тъй като те имат само *помощна* идентификационна, оттук и доказателствена функция, която допълва *същинската* идентификационна и доказателствена функция на нотариалното удостоверяване. За да стигне до този извод, съдът обръща внимание, че ако по сега действащия ГПК, извън хипотезите на изречение второ на чл. 589, ал. 2 ГПК, не е поставено изискване лицата задължително да изпишат пълното си име пред нотариуса и да се подпишат (положат параф), а ако подписът (парафът) е вече положен, да изпишат пълното си име и да потвърдят подписа (парафа) си, то при действието на чл. 485, ал. 2 ГПК-отм. **изобщо липсва хипотеза на задължително изписване на пълното име пред нотариуса.** Оттук следва, че както по стария закон, така и в останалите хипотези на чл. 589, ал. 2 ГПК, извън тези по изр. второ, е възможно лицето да се яви с вече подписан (парафиран) частен документ и да потвърди подписа (парафа) си, като в този случай нотариусът няма задължение да изиска от лицето да изпише пълното си име. Понастоящем, от влизането в сила на новия ГПК, съдът знае от множеството станали му служебно известни заявления за откази от наследство, че нотариусите винаги

карат лицата да изписват трите си имена, което е добра нотариална практика, но не и задължителна според закона, защото заявленията за отказ от наследство не попадат във визираните в чл. 589, ал. 2, изр. второ ГПК случаи на приложимост. По времето на действие на стария ГПК, такава практика, ако я е имала, била е рядкост, защото никое нотариално производство не е изисквало изписване на пълното име до парафа. При това, както съдът спомена, законът е допускал последният да бъде положен извън кантората на нотариуса, а пред него само да бъде потвърден. Такъв сценарий прави реалистична хипотезата парафът да не е изпълнен от участника в нотариалното производство, който заявява, че е негов, и освен това да се различава драстично и видимо от истинския му обичайно полаган параф, като тази разлика може да личи дори за хора без специални знания из областта на графическите експертизи на подписи. Другата хипотеза е парафът действително да е изпълнен от лицето, но не по начинът, по който то обичайно се подписва. Това е т.нар. „автоподлог“. Дори е възможно автоподлогът да се изпълни пред самия нотариус. И в трите случая съкратените подписи (парафите) биха се различавали коренно в частните си идентификационни признаци спрямо онези в действителния параф на лицето. Същевременно биха липсвали признаци, проявяващи се при подправка на подпис – начупени щрихи, тъпи начало и край на движенията, нерегламентирани спирания и задържания на пишещия прибор и др., именно защото никой не се е стремил да наподобява обичайно изпълнявания подпис (параф) на участника в нотариалното производство. Такива признаци също не са установени от тримата експерти от допълнителната експертиза в изследваните по делото подписи.

Идентификационните изследвания, каквито по същността си са двете графически експертизи на процесните парафи, не могат да служат за единствен и категоричен извод относно верността на официалните удостоверителни документи, издадени от нотариус Даков, понеже трите подписа в заявленията за откази от наследство са удостоверени по времето, когато е действал старият ГПК, а тогава, както съдът изясни, не е имало изискване да се изписва пълното име на явилото се пред нотариуса лице. И сега няма, но на практика се прави в заявленията по чл. 52 от ЗН. Само когато са положени подписи в автентичния смисъл на думата (а не като парафи), същите биха имали идентификационна и доказателствена стойност почти съпоставими със същинската доказателствена и идентификационна стойност на нотариалното удостоверяване. Идентификационното изследване на парафите затова има *помощна* функция в производството по чл. 193 ГПК за оспорване истинността на нотариалните удостоверявания, защото установеният в допълнителната експертиза идентитет между изследваните образци на Левие Азис и на Р. Радва, от една страна, и сравнителните образци, от друга, със сигурност изключва нотариалните удостоверявания на Й. Даков да са неверни по отношение на тях двете; но липсата на идентитет между изследвания параф на Рейхан Али и сравнителните образци, не може

да обоснове по необходимост обратния извод – че нотариалното удостоверяване на нейния подпис е невярно, защото, както съдът обясни, причината може да се състои в това, че лицето се е явило пред нотариуса с вече подписан (парафиран) от друго документ, невярно потвърждавайки че парафът е неин, или пък е представила изпълнен от нея самата параф, дори може да го е изпълнила пред нотариус Даков, но не по обичайния за нея начин – т.нар. „автоподлог“. Затова липсата на идентитет между изследвания подпис и сравнителните образци, довел до заключението на вещите лица и в двете експертизи, че подписът в заявлението от Рейхан Али за отказ от наследство не е изпълнен от нея, не може да обуслови категоричен извод, че нотариалното удостоверяване е невярно, тъй като законът явно дава приоритет на идентификационната и доказателствена функция на нотариалното производство, извършено по установена форма и ред, пред идентификационната функция на подписа (парафа).

Първото експертно заключение на вещото лице Й. е категорично, че подписите на ищцата и на сестра ѝ в техните заявления за откази от наследство не са изпълнени от тях, а по отношение на подписа на майка им заключението не е категорично (из изследователската част на л. 4 от единичната експертиза, л. 80 от делото). Допълнителната експертиза, тройната, с участието на вещото лице Й., е категорична и за трите подписа, като заключението гласи, че подписите на ищцата и на майката са изпълнени от тях, а само този на свидетелката Р. А. – не. Обяснението на вещите лица за частично обратния извод е в допълнително събрания и изследван сравнителен материал. Независимо от тези заключения, съдът намира за необходимо да поясни още веднъж, че дори допълнителната тройна експертиза да беше установила, че и трите подписа категорично не са изпълнени от Л. А., Р. Р. и Р. А., такова заключение не би довело по необходимост до извода, че нотариус Д. е извършил невярно нотариално удостоверяване на подписите им, защото, може и да е парадоксално, но отмененият ГПК във всички хипотези по чл. 485, ал. 2 ГПК-отм., а сега действащият – само в онези, извън описаните в изр. второ на чл. 589, ал. 2 ГПК, допуска нотариалното удостоверяване на съкратен подпис (параф), положен извън нотариалната кантора, да се извърши надлежно, като за тази цел явилото се лице е необходимо само да потвърди, че подписът (парафът) е негов, без да е необходимо като изискване на закона нотариусът да накара лицето да изпише пълното си име пред него. Нещо повече, няма изискване нотариално-удостоверителното изявление на длъжностното лице да включва информация в коя хипотеза на чл. 485, ал. 2 ГПК-отм. е извършена заверката – дали се удостоверява подпис (параф) положен пред самия нотариус, или се удостоверява изявлението на явилото се лице, че вече положеният параф е негов. Такова уточнение липсва и в процесните нотариални удостоверявания на нотариус Д., което по никакъв начин не ги прави неистински. Тяхната истинност обаче, и по-точно, че двете сестри и майка им са се явили пред него и са изявили желание да участват в охранителното производство по

заверка на подписите (парафите) им, се доказва косвено от останалия събран по делото доказателствен материал.

На първо място, липсват доказателства, които да поставят под съмнение, че ищцата, сестра ѝ и майка им, са били във фактическа невъзможност да се явят на 22 юли 2005 г. пред нотариуса в гр. Тутракан, защото са били в чужбина например. Напротив, показанията на свидетелите А. А. (на л. 121 гръб), Х. (на л. 123) и Р. А. (на л. 124), доведени все от ищцата, а и нейните твърдения, предадени от процесуалния ѝ представител (на л. 42 гръб), съдържат безпротиворечиви сведения, че Л. А. е живяла в процесната къща до 2017 г. постоянно. Тоест, била е в страната към 22 юли 2005 година. Ищцата Р. Р. признава (на л. 43 гръб), че през 2005 г. се е явявала пред нотариус Д. за подписване на „пълномощно за гледане на майка“, а в следващото заседание се отрича да е посещавала нотариус през 2005 г., казвайки че посещението било през 1998 г. при нотариус А. Р., но признава все пак, че през 2005 г. е дошла в България на 10 юли и е останала 12-13 дни до 23.07. Споменът ѝ е свързан с подаването на документи за издаване на първата ѝ лична карта. Следователно няма съмнение, че към 22 юли 2005 година е била в страната. За свидетелката Р. А. няма твърдения или доказателства да е живяла другаде през 2005 г., освен в ***.

На второ място, опитът на ищцата да лансира защитната теза, подкрепена от показанията на свид. А., че посещението на тях двете и майка им при нотариус било единствено за подписването на някакво пълномощно на брат им, което по скоро съдържа договорни клаузи, не е подкрепено с никакви доказателства. Съдът все пак не изключва възможността преди 22 юли 2005 г. действително да е имало и други посещения при нотариуси, и то не само при Й. Д., за подписване на пълномощни, включително за ползване на ниви. Само че, не е без значение, че въпреки указаната доказателствена тежест на ищцата да представи въпросното пълномощно или поне справка от архивните книги на съответния нотариус, напр. от азбучника, че има запис през 1995 или 1998 г. за извършени нотариални действия с нея, със сестра ѝ и с майка им, за да се изясни какви са били действителните отношения в семейството, не последва изпълнение на това указание. От съвкупния анализ на признанията на ищцата и на свидетелските показания, най-вече на сестра ѝ свид. Али, и от неизпълнението на доказателствената тежест, съдът може да направи обоснован извод за хронологията на семейните отношения между тях, от една страна, и ответника, от друга, в относимата им към настоящото дело част.

По показания на свид. Фадлъ ищцата живее от дълги години в Турция. Установила се е там някъде след смъртта на баща ѝ през 1994 г. Сестра ѝ, свид. Р. А. е омъжена в с. Черногор (л. 125 гръб), като регистрацията ѝ там е от 2000 г. (л. 133). Майка им Л. А. е останала в процесната къща.

Отначало отношенията между сестрите и брат им са били добри, според показанията както на свидетелите, които имат преки наблюдения, вкл. на

свид. Али (сестрата), а и според самата ищца. Добрите отношения са се запазили до 2018-2019 г., по думи на свид. А. (л. 124). Според съда, добруването е било на база семейно-договорните отношения, които са типични за нашите географски ширини и при така развилата се житейска ситуация: майката Л. А. е останала на грижите на ответника и той е поискал от останалите да му прехвърлят в замяна къщата и нивите, като те са се съгласили. СвидетЕ.та Р. А. дава най-достоверна информация в подкрепа на този извод, казвайки че през 2005 година е идвала в гр. Тутракан. Тогава брат ѝ я е взел от с. Черногор, в колата били също сестра ѝ и майка им. Ищцата слязла от колата и ѝ казала, че брат им ги гони от къщата, защото искал тя да остане за него, а също и нивите, които били на името на баща им. Качили се в колата и отишли при нотариус, подписали, като това станало 2005 г. С подписания документ, който свидетЕ.та А. не е сигурна дали е пълномощно, тя смята, че са дали някакви права на ответника, като целта е била да гледа майка им, защото той казал, че няма да я гледа (л. 124). Ищцата също потвърждава показанията на сестра си в своето признание, че ответникът им е обещал да гледа майка им и понеже я е гледал, са нямали претенции към него (л. 126 гръб).

Така нареченото „пълномощно за гледане на майка“ е правен абсурд, защото никой няма нужда от пълномощно да гледа майка си, след като чл. 124, ал. 5 и чл. 140, ал. 1, т. 1 от Семейния кодекс задължава пълнолетните деца да се грижат за своите възрастни и болни родители и да им дават издръжка, ако имат нужда. Съвпадащите твърдения на ищцата и показанията на свидетЕ.та А., че са подписали някакво пълномощно през 1995 или 1998 г., но само за нивите, и то само за предоставяне на ползването от брат им, при това с ограничение в срока – до смъртта на майката (л. 127), не изключва мотивът им да е бил именно „за гледане на майка“, т.е. в изпълнение на семейно-договорните отношения. Очевидно със същия мотив, за който свидетелства Р. А. (л. 124), братът е поискал впоследствие не само ползването на нивите, но и прехвърлянето на собствеността им, както и на процесната къща. Решили са да сторят това по най-лесния начин – с откази от наследство, по всяка вероятност, за да спестят нотариални такси. Че това не е бил най-удачния избор от правна гледна точка, вече е ясно за всички, предвид настоящото дело, но самият мотив, заради който сестрите и майка им са решили да се откажат от наследството, е без правно значение, стига да не противоречи на добрите нрави. Съдът не намира за неморална постигнатата уговорка сестрите и майка им да се откажат от наследството на бащата и съпруг Р. А., в замяна на полагане на грижи от ответника към общата им майка Л. А. „Вие как щяхте да постъпите, ако сте на мое място?“ – пита реторично свид. Р. А. съдът. Не е важно в случая как би постъпил друг на нейно място, а какви правни възможности са имали страните, свидетЕ.та и майка им да уредят материалните и нравствените си задължения по гледане на възрастния член на семейството, оттам да се прецени дали са били в безизходно положение, каквито доводи се опитват да наведат двете сестри. И

ищцата, и свидетел Е.та А., ако са искали, никой не би могъл да ги спре в желанието им да гледат майка си, а ако брат им отказва да се включи в издръжката – майка им разполага с правото да го съди за издръжка по чл. 140, ал. 1, т. 1 от Семейния кодекс. Вярно е, че такива искове са рядкост в нашата съдебна практик, заради народопсихологията ни, но тъкмо заради нея най-често възрастните възмездяват онези от децата си, които в последните им житейски дни са ги обгрижвали, като им прехвърлят каквото имущество им е останало. Затова, ако някоя от сестрите е имала нужда от придобиване на имоти, а те признават, че не са имали такава – нямало е пречка да ги уговорят с майка си срещу гледане и издръжка. Очевидно възрастната жена е разчитала на децата си да се разберат кой ще я гледа и се е съгласила с общото решение това да е синът ѝ, без претенциите на другите ѝ две деца върху имотите, което се подкрепя от признанието на ищцата: „Той обеща, че ще гледа майка ни и понеже гледа майка ни, няхаме претенции.“ (л. 126 гръб). Нищо необичайно и неморално няма в такава договореност, въпреки недотам рационалния избор да я облекат в правната форма на откази от наследство.

Ето защо, съдът намира, че трите отказа от наследство не са нищожни поради противоречие с добрите нрави. Още повече, тази уговорка е само една хипотеза от страна на съда, която е с висока степен на вероятност, но не и доказана по несъмнен начин. Въпреки това, наличните доказателствата за нея са в косвена връзка със спорния и съществен въпрос, дали изобщо двете сестри и майка им са се явили на 22 юли 2005 г. пред нотариуса за подписване на заявленията за откази от наследство. Макар и с непълна сигурност, изводът за семейно-договорните отношения не само не опровергава истинността на нотариалните удостоверявания, но дори обяснява спонтанните „обърквания“ на ищцата и сестра ѝ – свид. Али, когато и двете в началото на разпитите им споменават за посещението си при нотариус през 2005 година, като ищцата дори съвсем съзнателно говори за нотариуса Й. Д.: „Пред него се явихме...“ (л. 43 гръб, л. 124); впоследствие и двете се отричат от спомените си да са посещавали нотариус през 2005 г. и започват да си спомнят само за посещението през 1995 (л. 124 гръб) или 1998 г. – с ясен спомен на ищцата, че е било при нотариус Анелия Раева (л. 115).

Разривът в отношенията между сестрите и брат им идва през 2017-2018 година с обяснението, че майка им не е гледана както трябва. Осъзнали вече недалновидното си решение да заявят откази от наследство, вместо да сключат обичайния в такива случаи договор за прехвърляне на имот срещу издръжка и гледане, който допуска развалянето му при неизпълнение, ищцата и свид. Али нямат интерес да твърдят, че са се отказал от наследството на баща си, в т.ч. и че майка им го е направила. Само че, намерението за отказ от наследство, специално по отношение на ищцата, се доказва, че е било налице още от 1995 година, когато е подписала такова заявление пред кмета на с. Косара (л. 92). Тогава то не е породило правно действие, тъй като никой не го е депозирал в районния съд. Тройната експертиза на подписа, положен за молител от името на Р. А., каквото е турското име на ищцата Р. Р. (по нейно

признание л. 115 гръб), дава заключение, че е изпълнен от нея.

Изводът на съда е, че не само ищцата, но и останалите две жени – сестра ѝ и майка им са се явили пред нотариус Д. на 22 юли 2005 година и доброволно, съзнателно и с ясното разбиране за същността на документа, който подписват, са участвали в нотариалното производство по удостоверяване на подписите им.

Водим от изложеното дотук, Тутраканският районен съд приема за **недоказано** оспорването на истинността на официалните документи, които са съставени за и в производството по чл. 52 от ЗН, а именно:

- Нотариално удостоверяване с рег.№ 3158 от 22.07.2005 г. на нотариус Й. Д., рег.№ 413 на Нотариалната камара, с район на действие Районен съд – Тутракан, на подписа на Левие Алис Азис, положен върху Заявлението ѝ с вх.(СВ-Тутракан)№ 2 от 22.07.2005 г. за отказ от наследството на Р. А. Азис (л. 37);
- Нотариално удостоверяване с рег.№ 3159 от 22.07.2005 г. на нотариус Й. Д., рег.№ 413 на Нотариалната камара, с район на действие Районен съд – Тутракан, на подписа на Р. Р. Р. , положен върху Заявлението ѝ с вх. (СВ-Тутракан)№ 3 от 22.07.2005 г. за отказ от наследството на Р. А. А. (л. 38);
- Нотариално удостоверяване с рег.№ 3160 от 22.07.2005 г. на нотариус Й. Д., рег.№ 413 на Нотариалната камара, с район на действие Районен съд – Тутракан, на подписа на Р. Р. А. , положен върху Заявлението ѝ с вх. (СВ-Тутракан)№ 4 от 22.07.2005 г. за отказ от наследството на Р. А. А. (л.39);
- Удостоверение за отказ на Л. А. А. от наследството на Р. А. А. с изх.№ 2 от 22.07.2005 г. на Районен съд Тутракан (л. 23);
- Удостоверение за отказ на Р. Р. Р. от наследството на Р. А. А. с изх.№ 3 от 22.07.2005 г. на Районен съд Тутракан (л. 24);
- Удостоверение за отказ на Р. Р. А. от наследството на Р. А. А. с изх.№ 4 от 22.07.2005 г. на Районен съд Тутракан (л. 25).

След като оспорването по чл. 193 ГПК на верността на официалните документи е неуспешно, съдът приема, че Л. А. А., Р. Р. Р. и Р. Р. А. са се отказали от наследството на своя съпруг и баща Р. А. А. по реда на чл. 52 вр. чл. 49 от Закона за наследството, като на основание чл. 53 ЗН с техните дялове се е уголемил делът на ответника и така той е придобил $4/8=1/2$ ид.ч. от наследството на баща си.

Покупко-продажбата на идеални части от спорния имот, обективизирана в Нотариален акт, вписан с вх.№ 1069/22.04.2016, под акт № 75, том IV, дело № 663/2016 г. на СВ-Тутракан (л. 5-6), не е недействителна, понеже има за предмет $6/8$ ид.ч. от вещта, но има вещно-прехвърлително действие само за $4/8=1/2$ ид.ч. от нея, колкото е личната собственост на Л. А. А., останала ѝ след прекратяването на съпружеската имуществена общност между нея и Р.

А. Приобретател по сдЕ.та е ищцата.

Първоначалният иск, с който е сезиран съдът, се явява основателен, тъй като е налице съсобственост на процесния недвижим имот между ищцата и ответника. Ето защо, вещта следва да се допусне до делба, но при равни квоти между страните по делото, а не както иска Р. Радва – 7/8 ид.ч. за нея и 1/8 ид.ч. за брат ѝ.

По възражението за придобивна давност

Ответникът се легитимира като едноличен собственик на делбения имот с Нотариален акт, вписан в СВ-Тутракан с вх.рег.№ 4026/17.12.2008, под акт № 134, том XII, дело № 2428/2008 г., съставен от нотариус Й. Д., въз основан на негово постановление от 16.12.2008 г., издадено по обстоятелствена проверка и стигайки до заключението, че К. А. е собственик по давностно владение (л. 26).

В Тълкувателно решение № 11/2012 на ОСГК се казва, че при оспорване на признатото с акта право на собственост тежестта за доказване се носи от оспорващата страна, без да намира приложение редът на чл. 193 ГПК, но от мотивите става ясно, че това се отнася за случаите, при които оспорващата страна не разполага с документ за собственост. Когато и двете страни в правния спор легитимират с нотариални актове правото си на собственост върху имота (било констативни или такива за правна сдЕ., какъвто е процесният казус), то разпределението на доказателствената тежест при оспорването се извършва по общото правило на чл. 154, ал.1 ГПК, като всяка страна следва да докаже своето право, т.е. фактическия състав на съответното удостоверение от нотариуса придобивно основание. Ето защо, въпреки представеният констативен нотариален акт в полза на ответника, в негова тежест съдът възложи да докаже фактическия състав на придобивното си основание. Естествено, след като вече е ясно, че той е станал собственик на 1/2 ид.ч. от процесната вещ по наследство, защитното действие на неговото възражение има смисъл само срещу другата 1/2 ид.ч., която е била собственост на майка му, преди да я прехвърли на ищцата.

Без значение дали са доказани или не, твърдените от ответника действия: че от смъртта на баща си от 1994 г. е притежавал ключ и ежедневно е посещавал имота и е извършвал действия не само по поддръжката, но е извършил цялостен ремонт; че е обработвал двора на имота; че е използвал къщата, използвал е постройките към нея; че демонстрирал пред сестрите си качеството си на единствен собственик и единствено той е осъществявал фактическа власт върху имота; че е заплащал всички дължими за имота данъци; че това, да бъде единствен собственик на имота, е била и волята на родителите му, защото е единственото момче в семейството, **не представляват фактически действия, с които се отричат собственическите права на майка му върху нейната 1/2 ид.ч. от къщата с двора.** Всички описани действия представляват такива по обикновено употребление и управление на съсобствената вещ, като не се доказва по никакъв начин Л. А. да е била

лишена също да я ползва. Напротив, всички свидетели заявяват, че именно в тази къща синът е гледал майка си, като така е било до най-рано 2017 г., според твърденията на ищцата, а според показанията на свидетелите А., тя е заминала за Турция преди 2 г., т.е. през 2020 г. (л. 121 гръб), свид. Х. – че ищцата е взела майка си през 2016-2017 г., а след 2017-2018 е постоянно в Турция (л. 123), свид. А. – че майка ѝ е заминала 2018 г. (л. 124), а свид. Юсуф, която е била кметица на с. Косара до 2019 г., казва че дотогава Л. А. е идвала да си взема пенсията постоянно (л. 126 гръб). Във връзка с тези доказателства, основателни се явяват доводите на процесуалния представител на ищеца, че няма как, щом Л. А. си е била в нейния дом непрекъснато до 2017 г., да се твърди, че по отношение на нейната идеална част е осъществявано давностно владение от страна на сина ѝ. Фактурите за вода и приходните квитанции от общината за местния данък върху недвижимия имот, които ответникът представя, опровергават собственото му твърдение, че е имал намерение да свои идеалната част на Л. А. Някои от тези документи (на л. 99, 101, 103, 105), отнасящи се за години 2005, 2007, 2013, 2014, 2015, съдържат името на Л. А. и нейното ЕГН. Затова, независимо от твърдението на ищеца, че той, жена му и/или дъщеря му са плащали задълженията за вода и местен данък, фактът, че не се е противопоставил на записването за титулярството на правото на собственост на имота в партидите на ВиК и в „Местни данъци и такси“ – общ. Главиница, означава, че е бил съгласен с обстоятелството майка му да бъде считана запред трети лица за собственик на къщата, което е несъвместимо с намерението му да свои нейната идеална част.

Освен това, твърдението на ищцата, подкрепено със свидетелските показания на свид. А. (л. 122), свид. И.а (л. 123) и свид. А. (л. 124), че е направила през 2016-2017 ремонт на стаите, обитавани от майка ѝ, за да има удобства, не се оспорва от ответника, което още веднъж доказва, че непротипоставянето му да се прави ремонт в къщата, която уж счита за изцяло своя, опровергава презумпцията по чл. 69 от ЗС относно намерението му за своеене на чуждата идеална част.

Извършването на ремонти – подмяна на покрив, дограми и т.н, за които свидетелства и сестрата на страните Р. А. (л. 124 гръб), представляват подобрения от съсобственик, но не са действия, с които се отрича правото на собственост на другия съсобственик. Не е такова действие и декларирането с декларация № 20/02.02.2009 г. по чл. 14 от ЗМДТ на имота като свой в общинска служба Местни данъци и такси. Странно е за съда, как след като ответникът е декларирал имота за изцяло свой, квитанциите за местен данък са издавани на името на други лица, включително на майка му; но това е въпрос, чийто отговор не влияе на съда за крайния му извод.

Твърдените в периода на „Голямата екскурзия“ неформални покупко-продажби на процесната къща, не са довели до някакво разместване на собствеността, а евентуално биха представлявали основание за връщане на даденото от ответника по правилата на неоснователното обогатяване.

След като не се доказва от ответника обективизирано и противопоставимо на майка му намерение за своене на нейната идеална част в нито един момент, камо ли в 10-годишен период, каквито са изискванията на придобивния способ по чл. 79 във вр. чл. 68 от Закона за собствеността, няма основания да се отхвърли искът за делба.

Водим от гореизложеното, Тутраканският районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за НЕДОКАЗАНО оспорването от страна на ищцата Р. Р. Р. с ЕГН ***** срещу ответника К. Р. А. с ЕГН *****, на истинността на приетите по гр.д.№ 610/2022 на Районен съд - Тутракан:

- Нотариално удостоверяване с рег.№ 3158 от 22.07.2005 г. на нотариус Й. Д., рег.№ 413 на Нотариалната камара, с район на действие Районен съд – Тутракан, на подписа на Л. А. А., положен върху Заявлението ѝ с вх.(СВ-Тутракан)№ 2 от 22.07.2005 г. за отказ от наследството на Р. А. А.;

- Нотариално удостоверяване с рег.№ 3159 от 22.07.2005 г. на нотариус Й. Д., рег.№ 413 на Нотариалната камара, с район на действие Районен съд – Тутракан, на подписа на Р. Р. Р., положен върху Заявлението ѝ с вх.(СВ-Тутракан)№ 3 от 22.07.2005 г. за отказ от наследството на Р. А. А.;

- Нотариално удостоверяване с рег.№ 3160 от 22.07.2005 г. на нотариус Й. Д., рег.№ 413 на Нотариалната камара, с район на действие Районен съд – Тутракан, на подписа на Р. Р. А., положен върху Заявлението ѝ с вх.(СВ-Тутракан)№ 4 от 22.07.2005 г. за отказ от наследството на Р. А. А.;

- Удостоверение за отказ на Л. А. А. от наследството на Р. А. А. с изх.№ 2 от 22.07.2005 г. на Районен съд Тутракан;

- Удостоверение за отказ на Р. Р. Р. от наследството на Р. А. А. с изх.№ 3 от 22.07.2005 г. на Районен съд Тутракан;

- Удостоверение за отказ на Р. Р. А. от наследството на Р. А. А. с изх.№ 4 от 22.07.2005 г. на Районен съд Тутракан.

ДОПУСКА до съдебна делба между Р. Р. Р. с ЕГН ***** и К. Р. А. с ЕГН ***** правото на собственост върху **ДВОРНО МЯСТО**, находящо се в ***, с площ 2000 кв.м., представляващо ПОЗЕМЛЕН ИМОТ № 42, за което са отредени: парцели I, II и III в квартал 16, заедно с построените в парцел I ПОЛУМАСИВНА ЖИЛИЩНА СГРАДА със застроена площ 60 кв.м, ЛЯТНА КУХНЯ към жилищната сграда със застроена площ 32 кв.м, ГАРАЖ със застроена площ 24 кв.м и СТОПАНСКА СГРАДА със застроена площ 20 кв.м, по плана на селото, одобрен със Заповед № 3676/31.07.1957 г., при граници за имота: улица, улица, ПИ - 46 и ПИ – 112;

ПРИ КВОТИ:

за Р. Р. Р. с ЕГН ***** – 1/2 ид.ч.;

за К. Р. А. с ЕГН ***** – 1/2 ид.ч.

ВРЪЩА инцидентния установителен иск, предявен от Р. Р. Р. срещу К. Р. А. в о.с.з. на 09.02.2022 г. по делото, с неотстранени противоречия между обстоятелствена част и петитум, поради това и с неясен предмет.

След влизане на решението в сила **да се върнат в книгата по чл. 49 от ЗН** на съда оригиналите на Заявленията за отказ от наследство с вх.(СВ-Тутракана)№ 2, 3 и 4 от 22.07.2005 г.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок пред Окръжен съд Силистра.

Съдия при Районен съд – Тутракан: _____